

Jezíš miluje Teba

Čaňa 23.10.2007

**"Lebo on povedal: Nenechám ťa
cele iste ani ťa neopustím,"
(Žid.13.5)**

Dodnes si spomínam na niekdajšie pravidelné pondelkové evanjelizácie v rámci misijných ťažení v neďalekej obci nášho kraja, v Čani. Pamätám si ešte na rezkú, spontánnu oslavu nášho Pána, ktorou vedeli naši rómski

spoluobčania vyvolať aj v nás akési nutkanie vložiť sa celý do oslavovania, veselo sa zapojiť do chvál, poskakovať a byť hoci aj najhlučnejším. Aby nás náš mocný veľký Boh počul, aby aj z nás sršala radosť, spontánnosť a otvorenosť.

S takými pocitmi sa i teraz pridávam k bratom a sestrám, chystajúcim sa na večernú akciu v Čani, v kine Mier. Rozložíme si aparatúru i literatúru a čakáme, kedy sa objaví nejaká tá známa tvár z predošlých evanjelizácií. No, kde nič, tu nič a pritom sa ručička na hodinkách už blíži k začiatku našej akcie. Chvály spustia prvú pieseň oslavujúcu nášho Pána, potom druhú, tretiu. Odrazu sa v sále objaví hlúčik mladých, rómsky rozprávajúcich mladých ľudí. Toto osadenstvo sa po rôznych výmenách – jedni odídu, druhí prídu- konečne usadí a v tom okamžiku ako začnú znieť oslavné piesne v ich rodnom jazyku, pridajú sa k nám, spievajú, Boha chvália, tleskajú a tancujú na mieste. Spoznávame niektoré tváre z

v Čani

našich minulých evanjelizácií. A veru sa netaja tým, že nás poznajú, že oni už boli na našich, Boha oslavujúcich akciách, zažili zázraky a dokonca aj Ježiša Krista nášho Pána poznajú, prijali Ho za svojho Spasiteľa a priznávajú sa k Nemu. Smelo a bez akýchkoľvek okolkov.

Hneď na začiatku jeden mladý chlapec, aj sa nám predstaví –Martin Gaži, vydáva svedectvo o tom, aký zázrak dostal v minulosti na takejto našej evanjelizácii, ktorý si dodnes pamätá -Hallelujah! Vtedy pri modlitbe zažil Boží dotyk a bolo mu potom veľmi dobre. Je tu aj jedna dievčina, ktorá veľmi otáľala s vydaním svedectva i napriek tomu, že spolu sediaca kamarátka, ktorá s ňou sem prišla, ju

povzbudzuj, Trochu sa hanbí. Ale jej suseda je odvážnejšia, chopí sa slova a hneď vysvetľuje:

„Išla raz so "šóгром a veľmi havarovali, ale Ježiš ju zachránil, lebo už vtedy vedela o Ježišovi, počula o Bohu, o Ježišovi na našej akcii, tvrdí, že Ježiš je veľký Kráľ!" Hallelujah!

Sláva Pánu aj za týchto mladých ľudí, ktorí nezabúdajú na zázraky, ktoré zažili, podelia sa o ne so svojimi kamarátmi, veď ako ináč by jeden o druhom vedeli, čo im Pán urobil, ako ich zachránil. A vďaka Pánu za nich, že si našli aj v tento večer čas, nechali iné veci, možno aj nejaký ten latinskoamerický seriál v telke, (kto chodil pominulé roky sem do Čane na evanjelizácie, ten vie, o čom

hovorím a kto nevie, nech sa spýta niektorého brata, či sestry – pozn red.) a prišli na stretnutie s nami za Pánovej prítomnosti, aby opäť svojím spôsobom oslávili Boha, spievali Mu, a dokonca, ako sami povedali, majú túžbu aj oni zložiť Bohu pieseň. Ba, čo viac, na konci pastorovej kázne, ktorú všetci pozorne sledujú, pritakávajú, občas si jeden druhému povedia nejaký ten komentár, po vyzvaní, či nechce niekto prijať Pána Ježiša, lebo i dnes večer je náš Pán tu a chce nás urobiť Božím synom či dcérou, tí, ktorí už Ježiša prijali za Pána, presvedčajú svojho kamaráta, aby tak urobil: Všetci povedz, že chceš prijať Ježiša za svojho Pána.“ Hallelujah, za to že, títo mladí ľudia poznajú tú

Všetci přítomní mali možnost' si zakúpiť piesne naspievané v romštine na novom "CD-čku".

skutočnosť, že niekedy je potrebné svojich blízkych aj „dotlačiť“ do toho správneho rozhodnutia. Nezostávajú len pri slovách, ale ho podporia i tak, že sa tiež postavia a spolu s ním sa modlia modlitbu prijatia. A to už ku koncu našej evanjelizácie prišli aj ďalší mladí ľudia. Krásny príklad súdržnosti v tejto oblasti, hallelujah! Po dotyk Boží, keď pastor kladie ruky (Mar.16.18) prichádza väčšina z nich a vydávajú svedectvo, o tom, ako cítia teplo, že im je lepšie, pocítili moc, jedna mladá dievčina

prosí Boha, aby sa k Nemu mohla vrátiť späť, lebo od Neho odišla a vie, že ju Boh vypočul, ďalšia zažila dobrý pocit a ani sa im veru nechce z pódia dole. Majú túžbu, aby Božích detí bolo viac a chcú, aby sme prišli, oni prídu tiež.

I naši bratia a sestry z Košíc zažili Boží zásah do svojho života. Milku bolela hlava a odišlo to. Vraví: „je mi super“. Janko zas potreboval posilniť kríže a vyznáva, že Pán vždy všetko v Jeho živote vyriešil. Krásne svedectvá z úst tu prítomných, tak ako v kázni pastor

rozprával o tom, že ženy potom, ako náš Pán vstal z mŕtvych a Jeho hrob zostal prázdny, bežali a rozhlasovali všade, že Ježiš žije i my choďme a kričme, že žije a zvíťazil nad smrťou i chorobu. A vydávanie takýchto svedectiev je tiež jeden spôsob hlásania evanjelia. Veď, ako by mohol Ježiš uzdravovať, zachraňovať, odpúšťať hriechy, ak by bol zostal v hrobe a keby dnes nežil?? On žije a ani nás nezanechá ani neopustí, veď nám to vo svojom Slove zasľúbil. /Žid.13.5/

Ing. Oľivia Illárová